

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: J. V.
zastoupen advokátem JUDr. Karlem Vodičkou, LL.M.,
sídlem Kyjevská 1228/77, Plzeň

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň
za účasti
osob zúčastněných na 1) E. M.
řízení: zastoupen advokátem Mgr. Mariem Kotorou, sídlem
Malická 1576/11, Plzeň
2) Česká telekomunikační infrastruktura a.s., sídlem
Olšanská 2681/6, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018, č.j. PK-RR/3799/18,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 7. 11. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018, č.j. PK-RR/3799/18 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Stod (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 30. 7. 2018, č.j. 2148/18/OV (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo k žádosti osoby zúčastněné na řízení E. M. pod bodem I. výroku vydáno rozhodnutí o umístění stavby „*Novostavba skladové haly Ch., L.*“ na pozemku parc. č. X, parc. č. X, parc. č. X v katastrálním území L. a pod bobem II. výroku bylo vydáno stavební povolení na stavbu „*Novostavba skladové haly Ch., L.*“ na pozemku parc. č. X v katastrálním území L.

II.

Žaloba

2. Žalobce úvodem žaloby uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, a to z dále uvedených důvodů. Svoji aktivní věcnou legitimaci k podání správní žaloby dovozuje z § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s.ř.s.*“), neboť tvrdí, že byl napadeným rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, neboť tímto rozhodnutím byl povolen stavební záměr „*Novostavby skladové haly*“ na pozemku bezprostředně sousedícím s pozemkem ve vlastnictví žalobce parc. č. X v k.ú. L. Vlastnické právo žalobce je záměrem žadatele E. M. (dále jen „*žadatel*“) dotčeno v tom směru, že v případě realizace jeho stavebního záměru bude pozemek žalobce zcela znehodnocen, neboť žalobce zamýšlí na svém pozemku realizovat stavbu rodinného domu určenou pro individuální rekreaci.
3. Žalobce dále uvedl, že namítá, že žalovaný i prvoinstanční orgán nesprávně posoudili míru obtěžování žalobce imisemi, a zdůrazňuje, že oba správní orgány zcela pominuly rozdíl mezi ochranou proti imisím budoucím a imisím již nastalým. Žalobce uvádí, že výstavba skladové haly na sousedním pozemku nepochybně zasáhne do jeho vlastnického práva, neboť žalobce bude omezen nejrůznějšími očekávanými imisemi ze sousedního pozemku žadatele, ať už se jedná o hluk, světlo, pohyb personálu žadatele, zápach z nákladních vozů apod. Je sice pravdou, že žalobce dosud svůj záměr výstavby rodinného domu nerealizoval, avšak záměr žadatele limituje možnosti budoucího využití pozemku žalobce. Do vlastnického práva účastníků řízení bude zasaženo především zintenzivněním dopravy, případně i hlukem či jinými emisemi, které budou spojeny s budoucím provozem stavebního záměru žadatele. V tomto ohledu účastník odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, sp.zn. 1 As 16/2008. Účastník dále namítá, že jeho vlastnické právo bude případnou realizací záměru žadatele dotčeno v těchto ohledech:
 - veřejná dopravní infrastruktura v místě není dimenzována na nákladní dopravu – žalobce tak bude na svém vlastnickém právu dotčen tím, že bude okolí pozemku žalobce

devastováno závozy nákladních vozidel,

- na pozemku žadatele se zjevně budou pohybovat osoby, které budou skladovou halu obsluhovat, a přesto projektová dokumentace uvádí, že ve skladové hale nebudou žádní zaměstnanci – vlastnické právo žalobce tak bude omezeno imisemi v podobě pohybu a hluku těchto osob a vozidel.

4. Realizací stavby se dle žalobce mohou projevit významné dopady na sousední pozemky, které nebyly v rámci přípravy a projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení řešeny nebo zohledněny. Žalobce namítá, že projektová dokumentace neobsahuje žádný základní rozbor souladu stavby s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování. Žalobce má za to, že záměr žadatele není v souladu s cíli a úkoly územního plánování, neboť svým průmyslovým charakterem zcela zjevně vybočuje ze zástavby v obci L., která je typově zástavbou obytnou a vesnickou. Stavba skladové haly a betonového oplocení dle názoru žalobce hyzdí okolní zástavbu a krajinu a degraduje tak možnosti na smysluplné rekreační využití území. Navrhovaný záměr žadatele nesmí tyto stávající hodnoty ohrožovat, či dokonce přímo narušovat. Stavební úřad proto musí v řízení hledat vždy takové řešení (a posléze jej promítnout do rozhodnutí), aby žadatel, jehož záměr splňuje všechna stanovená kritéria pro svoji realizaci, mohl svůj záměr na daném pozemku v požadovaném rozsahu uskutečnit, ale aby jeho realizace zároveň znamenala jen minimální možné dotčení okolí, tj. aby míra zhoršení životního prostředí v území realizace záměru byla nejmenší možná (Malý. S. Stavební zákon. Komentář. 2. aktualizované vydání podle právního stavu k 1. 1. 2013. Praha: Wolters Kluwer). Žalobce pak upozorňuje na skutečnost, že posouzení druhu navržené stavby v územním řízení je rozhodující skutečný charakter stavby, nikoliv pouhé označení stavby v projektové dokumentaci (podle rozsudku KS v Českých Budějovicích č.j. 10 Ca 21/2002-21).
5. Žalobce dále uvedl, že se domnívá, že ve správním řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí, nebyly dostatečně prověřeny různé účinky plánované stavby mající vliv na tzv. pohodu bydlení (nyní tzv. kvalitu prostředí). Pojem pohoda bydlení se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č.j. 2 As 44/2005-116, ve kterém uvedl, že *„z objektivistického úhlu pohledu lze „pohodou bydlení“ rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech“*. Jak vyplývá z uvedené definice, pojem pohoda bydlení a tedy i pojem kvalita prostředí zahrnují celou řadu činitelů. Je jednoznačné, že zachování kvality prostředí je jedním z územně technických požadavků stavebního zákona (resp. vyhlášky č. 501/2006 Sb.). Je evidentní, že žalobce poukazoval v průběhu řízení na konkrétní skutečnosti, které na pohodu bydlení mohou mít zásadní vliv. Z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu současně vyplývá, že se správní orgán má důkladně zabývat všemi relevantními skutečnostmi i z hlediska zajištění pohody bydlení, a to i v případě, pokud stanoviska dotčených orgánů státní správy konstatují dodržení předepsaných limitů. To, že nebyly limity překročeny, ještě nutně nemusí znamenat, že takto zjištěná např. hladina hluku také splňuje požadavek na pohodu bydlení. Pro zabezpečení pohody bydlení je nutné zkoumat intenzitu narušení jednotlivých činitelů a její důsledky, tedy objektivně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného v napadeném rozhodnutí, že stavba má být umístěna tam, kde je již provozována služba občanům, a to autoservis. Toto tvrzení považuje žalobce za nepřiléhavé. Žalobce uvádí, že v zásadě budou rozdílné dopady včetně imisí z malého místního autoservisu a na druhé straně z komerční skladové haly. Žalobce se tedy domnívá, že napadené rozhodnutí v tomto ohledu vychází z neúplných skutkových zjištění a není dostatečně a přesvědčivě odůvodněno tak, aby se zcela vypořádalo se všemi námitkami žalobce.

6. Žalobce dále uvedl, že v průběhu řízení před správními orgány upozorňoval na skutečnost, že žadatel již v současné době na svém pozemku parkuje s těžkými nákladními i osobními vozidly, z nichž unikají provozní kapaliny, v důsledku čehož dochází jak k poškozování podzemních vod, tak řeky, která je vzdálena cca 100 metrů od pozemku žadatele. Na pozemku žadatele jsou rovněž skladovány nejrůznější odpady, které mohou poškozovat životní prostředí. V tomto ohledu se žalobce domnívá, že bylo nutné vyžádat si aktualizované vyjádření příslušného odboru životního prostředí, neboť stávající stav, kdy dochází či může docházet k poškozování životního prostředí, nedává dostatečnou záruku, že v případě realizace záměru žadatele k poškozování životního prostředí docházet nebude. Žalobce nesouhlasí s tím, že v odůvodnění je konstatováno, že jeho námitky byly postoupeny odboru životního prostředí, neboť dle jeho názoru až stanovisko tohoto orgánu může být podkladem pro vydání rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení. V této souvislosti žalobce odkazuje na § 94q zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dle kterého stavební úřad mj. posoudí vliv na životní prostředí v součinnosti s příslušným úřadem, který vydá závazné stanovisko o posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí, které je podkladem pro vydání stavebního povolení.
7. Žalobce dále namítal, že prvoinstanční rozhodnutí vykazovalo formální nedostatky, když v souladu s čl. 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. neobsahovalo určení prostorového řešení stavby a tvar a základní údaje o její kapacitě a vymezení území dotčeného vlivy stavby. Touto námitkou se žalovaný vůbec nezabýval. Dále žalobce v předchozím řízení namítal, že vydané rozhodnutí o umístění stavby bylo učiněno i ve vztahu k pozemkům parc. č. st. 2 (zastavěná plocha a nádvoří) a parc. č. X (ostatní plocha) v katastrálním území L., přičemž podklady, tedy i včetně vyjádření dotčených orgánů, se týkají pouze pozemku parc. č. X (orná půda). Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že v předcházejícím řízení u prvoinstančního orgánu neshledal tak závažné pochybení, které by bylo důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí, ale pochybení připustil, kdy toto pochybení spatřoval v tom, že v písemnosti ze dne 23. 5. 2018 a ze dne 20. 6. 2018 nebyly uvedeny dotčené pozemky parc. č. X a parc. č. X v k.ú. L. Toto pochybení však žalovaný nepovažoval za tak závažné, aby vedlo ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí. Je zřejmé, že neuvedení pozemků v listinách a prvoinstančním rozhodnutí je natolik závažnou procesní vadou, pro kterou musí být rozhodnutí správních orgánů zrušeno, neboť vydané rozhodnutí s vyjmenováním dříve neuvedených pozemků je v tomto ohledu pro žalobce překvapivé a v rozporu se zásadou kontradiktornosti a předvídatelnosti rozhodnutí. Tímto došlo k porušení zásad spravedlivého procesu ve smyslu čl. 36 a 38 Listiny základních práv a svobod. Tím spíše, když pozemky nebyly uvedeny ani u závazných stanovisek a v dalších listinách, které jsou součástí správního spisu. Vzhledem k tomu, že závazná stanoviska se vztahují pouze k jednomu pozemku parc. č. X, k.ú. L., nemohou být relevantním podkladem pro vydání územního rozhodnutí a stavební povolení. Uvedenou skutečnost se

tedy žalovaný pokusil ve svém rozhodnutí bagatelizovat

8. Závěr žalobce uvedl, že jak vyplývá ze spisového materiálu, správní orgány včetně žalovaného ve všech fázích správního řízení naprosto rezignovaly na vyřízení námitek uplatněných žalobcem. Prvoinstanční orgán pak rozhodl o umístění stavby i na pozemcích, které nebyly uvedeny v několika listinách správního orgánu ani v závazných stanoviskách dotčených orgánů. Touto skutečností došlo k natolik významnému dotčení do práv žalobce, které musí vést ke zrušení obou rozhodnutí správních orgánů.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba se svým obsahem v podstatě shoduje s podaným odvoláním. Žalovaný se tedy se všemi namítanými skutečnostmi vypořádal již v napadeném rozhodnutí a všechny námitky žalobce shledal nedůvodnými. Žalovaný tedy považuje za nadbytečné, aby všechny argumenty znovu zopakoval v tomto vyjádření, protože se již nacházejí v napadeném rozhodnutí. Žalovaný tedy pouze ve stručnosti shrnuje základní skutečnosti:

- Z napadeného rozhodnutí a potažmo předložené dokumentace vyplývá nárůst dopravy o celá dvě nákladní auta. Toto rozhodně není zintenzivnění dopravy v takové míře, abychom mohli hovořit o obtěžování imisemi z dopravy, když už dnes se na sousedním pozemku nachází autoservis a k pohybu aut zde dochází zcela běžně.

- V řízení nemohlo být přihlíženo k nějakému blíže neurčenému stavebnímu záměru žalobce - toto je v napadeném rozhodnutí vysvětleno. I tak správní orgány braly v potaz to, aby nebylo zabráněno budoucí výstavbě na pozemku ve vlastnictví žalobce. To ostatně učinil také sám stavebník, když záměr umístil co nejdále od pozemku žalobce. Pozemek žalobce je dostatečně velký na to, aby si žalobce mohl zvolit, kam svůj budoucí záměr umístí - pozemek žalobce má výměru 2 720 m².

- Soulad s cíli a úkoly územního plánování je rozebrán v rozhodnutích správních orgánů. Navíc žalobce ani není aktivně legitimován k podání takové námítky, když není zřejmé, jak toto může zasáhnout do jeho subjektivních práv.

- Pokud žalobce namítá ovlivnění pohody bydlení, tak tyto námitky nejsou vůbec na místě, protože žalobce v místě nebydlí a na jeho pozemku se ani nenachází žádná stavba k bydlení. I tak se správní orgány zabývaly otázkami účinků stavby na okolí a žalobcovy námitky byly vypořádány jako nedůvodné.

- Dále není vůbec pochopitelný žalobcův odkaz na § 94q stavebního zákona, když ten v rozhodném znění žádné takové ustanovení vůbec neobsahoval.

- Také není pravdivé tvrzení, že se žalovaný nezabýval otázkou formálních nedostatků rozhodnutí dle § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. Na toto je v rozhodnutí reagováno na str. 6. Dále není vůbec zřejmé, jak by se nějaké formální pochybení mohlo dotknout subjektivních práv žalobce, když ten byl s celým záměrem a dokumentací seznámen a proti záměru brojil konkrétními námitkami. Evidentně byl tedy s podobou stavby včetně jejího prostorového určení seznámen.

- Ani další výtky žalobce týkající se neuvedení pozemků parc. č. X a st. X v závazných stanoviskách není na místě. Dotčené orgány se vyjadřují ke konkrétnímu záměru na základě konkrétní dokumentace. Je tedy naprosto vyloučeno to, co uvádí žalobce, že

dotčené orgány neposoudily záměr na všech pozemcích. Dotčené orgány měly k dispozici dokumentaci, kde jsou uvedeny všechny pozemky, navíc dotčeným orgánům byla doručována všechna rozhodnutí - pokud by tedy měly dotčené správní orgány pochybnosti o tom, k jakému záměru se vyjadřovaly, mohly na to upozornit. Nic takového se ovšem nestalo. Navíc opět není zřejmé, jak se toto týká žalobcových subjektivních práv, když on sám byl nepochybně seznámen s tím, kde přesně a na jakých pozemcích se záměr nachází.

10. Z výše uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že žádná žalobní námitka není důvodná. Žalovaný trvá na správnosti svého postupu i napadeného rozhodnutí.

IV.

Replika žalobce

11. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že je toho názoru, že žalovaný nijak podstatně věcně neargumentoval ve vztahu k žalobním tvrzením uplatněným žalobcem v jím podané žalobě. Žalobce tedy konstatuje, že žalovaný se s tvrzeními žalobce nijak nevypořádal a žalobci tedy nezbývá než trvat na jím předložené argumentaci. Žalobce v souvislosti s vyjádřením žalovaného odkazuje na svá tvrzení z žaloby, když dle jeho názoru správní orgány neposoudily soulad stavby a jejího vlivu na kvalitu prostředí. Žalovaný formalisticky uvádí, že ve správním řízení nemohlo být přihlíženo k blíže neurčenému stavebnímu záměru žalobce. Žalobce se však domnívá, že výklad tohoto pojmu (kvalita prostředí) nelze vykládat pouze tak, zda na sousedním pozemku stojí či nestojí stavba určená k bydlení. Žalobce se domnívá, že zkoumání vlivu stavby na kvalitu prostředí nemůže být prováděno pouze ve vztahu k současnému stavu k sousedním pozemkům, ale i ve vztahu k očekávaným stavebním záměrům na těchto sousedních pozemcích. Žalovaný se dále ve svém vyjádření snaží poukázat na to, že žalovaný (správně zřejmě: žalobce, pozn. soudu) nebyl pochybením správních orgánů dotčen na svých subjektivních právech. Žalovaný se však v tomto zásadně mylí, neboť rozhodnutí správního orgánu dle názoru žalobce nebylo vydáno v souladu se zákonem a tato skutečnost se negativně dotkla právní sféry žalobce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 23. 3. 2005, č.j. 6 A 25/2002-42), který je vlastníkem sousedního pozemku. Z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č.j. 8 As 47/2005-86, vyplývá, že „*aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu - bude dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo*“. Je zřejmé, že neuvedení pozemků v listinách a rozhodnutích prvoinstančního orgánu je natolik závažnou procesní vadou, pro kterou musí být rozhodnutí správních orgánů zrušeno, neboť vydané rozhodnutí s vyjmenováním dříve neuvedených pozemků je v tomto ohledu pro žalobce překvapivé a v rozporu se zásadou kontradiktornosti a předvídatelnosti rozhodnutí. Tím spíše, když pozemky nebyly uvedeny ani u závazných stanovisek a v dalších listinách, které jsou součástí správního spisu. Vzhledem k tomu, že závazná stanoviska se vztahují pouze k jednomu pozemku parc. č. X, k.ú. L., nemohou být relevantním podkladem pro vydání územního rozhodnutí a stavební povolení. Jednáním správního orgánu došlo k porušení obecných zásad činnosti správních orgánů, jak jsou uvedeny v úvodu správního řádu, zejména zásady předvídatelnosti správních rozhodnutí a zásady souladu s veřejným zájmem.

V.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

12. Osoba zúčastněná na řízení E. M. – v rámci vyjádření k návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě – k věci uvedla, že je přesvědčena, že žalobce nebude realizací stavby zkrácen na jeho právech a jeho návrh na odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí je pouze další snahou žalobce činit v celém řízení bezdůvodné průtahy. Nelze v žádném případě souhlasit s názorem žalobce, že realizací povolené stavby by došlo k úplnému znehodnocení pozemku ve vlastnictví žalobce. V případě záměru žalobce v budoucnu vystavit na jeho pozemku rodinný dům nebude žalobce při výstavbě domu omezen realizovaným záměrem zúčastněné osoby na řízení, a to ve světle všech skutečností. Nelze opominout, že pozemek žalobce má délku 120 metrů a je tedy i na žalobci, kde zvolí umístění případné stavby. Dokonce stavba plánovaného skladu byla umístěna v nejdelší možné vzdálenosti od hranice pozemku ve vlastnictví žalobce tak, aby nemohlo dojít k jakémukoli neúměrnému omezení žalobcových práv. Je nutné zdůraznit, že žalobce po celou dobu stavebního řízení velmi aktivně a erudovaně brojil proti záměru zúčastněné osoby na řízení, přičemž vznesl celou řadu námitek proti uvedené stavebnímu záměru. Žalovaný i příslušný stavební úřad se však v průběhu stavebního řízení se všemi námitkami žalobce podrobně vypořádal a konečné rozhodnutí řádně a dostatečně odůvodnil. Žalobce opět pouze účelově napadl rozhodnutí žalovaného. Osoba zúčastněná na řízení je přesvědčena, že více než důvod uváděný žalobcem pro přiznání odkladného účinku žaloby je osobní spor mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení. Takový spor však nemůže mít vliv na přiznání odkladného účinku žalobě. Rovněž námitka žalobce, že zúčastněná osoba na řízení již v současné době znečišťuje životní prostředí parkováním vozidel na pozemku, je zcela irelevantní, ničím nepodložená a ryze účelová. V předcházejícím řízení se správní orgán vypořádal i s touto námitkou, a to tak, že k této námitce se vyjádřil příslušný odbor životního prostředí. Příslušný odbor životního prostředí provedl kontrolu dne 13. 8. 2018, kdy zkoumal především parkování nákladních automobilů na pozemku ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, z nichž měly unikát provozní kapaliny, a dále zkoumal na tomtéž pozemku skladování odpadů, které mohou poškozovat životní prostředí. Příslušný odbor životního prostředí po důkladné kontrole neshledal žádné porušení zákona o odpadech nebo porušení zákona o vodách a navazujících právních předpisů, tedy námitka žalobce byla zcela neopodstatněná. S ohledem na kontrolu provedenou dne 13. 8. 2018 nebyla ani namíste námitka žalobce, že bylo nutné aktualizovat vyjádření příslušného odboru životního prostředí. Osoba zúčastněná na řízení je přesvědčena, že žalobce neprokázal, že by újma způsobená realizací stavby dosahovala takové míry, aby bylo nutné přiznat žalobě odkladný účinek. Naopak je nutné podotknout, že přiznáním odkladného účinku žalobě vznikne jednoznačně újma zúčastněné osobě na řízení jako stavebníkovi. Závěrem osoba zúčastněná na řízení poukazuje na skutečnost, že žalobce na jedné straně brojí neopodstatněnými námitkami o případném obtěžování imisemi ve spojení s realizací předmětné stavby skladu, avšak sám žalobce dlouhodobě neudrží pozemek v jeho vlastnictví, přičemž reálně ohrožuje ostatní sousední vlastníky (tedy i osobu zúčastněnou na řízení) pozemků imisemi způsobenými volně rostoucím porostem, který dosahuje značné výšky.
13. Osoba zúčastněná na řízení Česká telekomunikační infrastruktura a.s. se k věci nevyjádřila.

VI.

Posouzení věci soudem

14. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání, rozhodl

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé bez jednání.

15. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

16. Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno (§ 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona).
17. Pro posouzení věci je podstatné, že žalobce byl účastníkem územního řízení z toho důvodu, že byla vlastníkem pozemků sousedících s pozemky, na nichž mělo dojít k umístění předmětné stavby. Z tohoto důvodu nebylo možné od počátku správního řízení do jeho skončení jednoznačně vyloučit, zda jeho vlastnické právo mohlo či nemohlo být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Se žalobcem proto bylo zcela správně po celou dobu územního řízení jednáno jako s účastníkem řízení.
18. Účelem účastenství podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je umožnit osobě, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, seznámit se s navrhovanou stavbou a jejím navrženým umístěním v území tak, aby mohla, v případě hrozícího přímého dotčení svých věcných práv, zabránit vydání územního rozhodnutí a tím odvrátit negativní přímé dopady umístění stavby do svých práv. Za tím účelem musí být účastníku řízení poskytnuta reálná možnost vznášet v územním řízení námitky. Jak však vyplývá z ustanovení § 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona, nemůže účastník řízení důvodně vznášet jakékoli námitky, nýbrž pouze námitky, které jsou způsobilé osvědčit přímé dotčení jeho věcných práv.
19. Pokud se účastníku řízení v průběhu územního řízení nepodaří prokázat, že územním rozhodnutím dojde k přímému dotčení jeho práv, nemůže vydání územního rozhodnutí zabránit.
20. Podle § 92 odst. 2 stavebního zákona totiž dojde k zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí pouze tehdy, pokud záměr žadatele není v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy.
21. Prokáže-li tak účastník řízení, že umístěním stavby dojde k přímému dotčení jeho věcných práv, které není povinen z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního trpět, nemůže být územní rozhodnutí vydáno. Dlužno doplnit, že obdobná právní úprava platí i pro řízení stavební.
22. Odkazem na shora uvedené je pak nezbytné dospět k závěru, že účastník územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona či účastník stavebního řízení podle § 109 písm. e) stavebního zákona může být úspěšný se svým odvoláním proti územnímu rozhodnutí, resp. stavebnímu povolení, byl-li mu ve správním řízení poskytnut dostatečný prostor k ochraně jeho práv, toliko tehdy, pokud prokáže, že územním rozhodnutím, resp. stavebním povolením bude jeho věcné právo přímo dotčeno. Obdobné platí i pro

řízení o žalobě směřující proti rozhodnutí o odvolání proti územnímu, resp. stavebnímu rozhodnutí.

23. Na tomto místě je vhodné předeslat, že žalobce v žalobě konkrétním způsobem netvrdil, jakým způsobem bude umístěním stavby nebo stavbou dotčen na svém vlastnickém právu, jeho tvrzení byla pouze obecná a hypotetická, tudíž toto absentující konkrétní tvrzení nemohl ani prokázat. Již z tohoto důvodu je nezbytné považovat za nedůvodnou.
24. K jednotlivým námitkám žalobce je pak nezbytné uvést následující.

B.

25. Pokud jde o námitku žalobce o tom, že „v případě realizace stavebního záměru bude pozemek žalobce zcela znehodnocen, neboť žalobce zamýšlí na svém pozemku realizovat stavbu rodinného domu určenou pro individuální rekreaci“, je nezbytné odkázat na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2009, č.j. 1 As 37/2009 - 93 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
26. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl: „*Dosavadní právní praxe se shoduje v tom, že k prokázání úmyslu postavit na sousedním pozemku rodinný dům či jinou stavbu, ke kterému je stavební úřad povinen přihlížet, je potřeba alespoň územní rozhodnutí o umístění takové stavby (resp. zahájení řízení o něm). K tomu lze poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu z období první republiky. V nálezu ze dne 29. 1. 1930, č. 1457, k tomu soud uvedl (byť již ve vztahu ke stavebnímu povolení), že „podle ustanovení stavebního řádu není možno odepřít stavební povolení již z toho důvodu, že provedení stavebního projektu způsobí sousedům jisté nevýhody. K námitkám sousedů lze povolení stavební po zákonu odepřít jen tehdy, jestliže navržená stavba přičí se předpisům stavebního řádu daným na ochranu sousedů, nebo zkracovala-li by práva sousedská založená dřívějšími akty úřadu stavebního (jako např. parcelačním povolením)“.* Obdobně v dalším rozhodnutí ze dne 30. 11. 1934, č. 22530, konstatoval, že „jest ovšem připustiti, že způsob řešení konkrétního stavebního projektu je způsobitý založití faktickou situací, která může vrhati reflexy i na pozdější případnou stavbu v její blízkosti. Neboť při nedostatku programatických směrnic v polohovém plánu a zastavovacích podmínkách bývá často způsob, jakým byly uplatněny veřejné zájmy při jedné stavbě, směrodatným i pro stavby následující. Než tento důsledek nezakládá pro ty, kdož později v sousedství povolené stavby přikročí ke stavbě vlastní, právní nárok, aby mohli se brániti proti projektované stavbě z hlediska svých eventuálních budoucích úmyslů stavebních jinak, než poukazem na rozpor projektu s pozitivním předpisem zákona“. Tyto závěry převzal ve své rozhodovací činnosti i Vrchní soud v Praze (srov. rozsudek ze dne 31.8.2000, č. j. 7A89/98-35: „stavební úřad v územním řízení při posuzování splnění obecných technických požadavků na výstavbu ve smyslu § 37 odst. 2 stavebního zákona zkoumá možnost vlivu umísťované stavby na sousední pozemek podle skutečného stavu a podle stávajícího využití v době rozhodování. Nemůže přihlížet k ničím nepodloženému záměru zástavby sousedního pozemku ani k případnému budoucímu využití k účelu, který by předpokládal změnu charakteru pozemku“). S uvedenou judikaturou se Nejvyšší správní soud ztotožňuje: jakkoliv je stavební úřad povinen podle § 4 odst. 1 vyhlášky při umísťování staveb respektovat předpokládaný rozvoj území a podle § 37 odst. 2 stavebního zákona posoudit žádost stavebníka podle územně plánovací dokumentace, není povinen zohledňovat nepodložené úmysly sousedů stavebníka týkající se pozemků v jejich vlastnictví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2007, č. j. 1 As 35/2007 - 57“.
27. Odkazem na citované závěry Nejvyššího správního soudu je nutné uzavřít, že správní

orgány nebyly povinny ani oprávněny posuzovat územní záměr z pohledu pouze hypotetického stavebního úmyslu žalobce.

28. Žalobce se tudíž neoprávněně domáhal posouzení vlivu budoucích „*imisi*“ na svoji hypotetickou stavbu „*rodinného domu určenou pro individuální rekreaci*“.
29. Nelze však v této souvislosti přehlédnout, že se správní orgány vlivem budoucích „*imisi*“ ve vztahu k pozemku žalobce zabývaly.
30. Prvoinstanční orgán tak učinil zejména na straně 8 a 10 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Prvoinstanční orgán dospěl nejen k závěru, učiněnému na podkladě konkrétně specifikovaných listin, že „*budou dodrženy předepsané limity*“, nýbrž také k závěru, že žalobce nebude územním záměrem přímo dotčen na svých právech. Výslovně zdůraznil, že podle projektové dokumentace bude četnost zajištění nákladních vozidel nepravidelná, maximálně dvě vozidla denně, stávající komunikace je zpevněná, na sousedním pozemku se nachází manipulační plocha, která slouží jako odstavná plocha automobilů z přilehlého autoservisu, v hale nebudou pracovat žádní zaměstnanci.
31. K závěru o neprokázání přímého dotčení žalobce na jeho právech dospěl i žalovaný. V odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 5 žalovaný výslovně zdůraznil, že „*žalobcův pozemek je v současné době volný a jeho druh je dle katastru nemovitostí zahrada, šířka se pohybuje okolo 20 m, tudíž je dostatečná k umístění rodinného domu, z opačné strany je opět nezastavěný pozemek, tudíž žalobce není omezen ani z této strany pro umístění domu. Dále má pozemek délku cca 120 m. Z těchto skutečností vyplývá, že nelze odhadovat, kde má zamýšlená stavba odvolatele stát. Pro posouzení situace je podstatné, že navrhována stavba skladu, je umístěna co nejdále od pozemku pare. č. X v k.ú. L. 0,5 m od hranice s pozemkem pare. č. X, na kterém je povolena manipulační plocha, která slouží k odstavování automobilů přilehlého autoservisu. Tímto byla práva odvolatele šetřena v maximální míře.*“ Na straně 5 a 6 pak žalovaný uvedl, že „*neznemožňuje zástavbu na sousedních pozemcích, je umístěna v místě kde je již provozována služba občanům (autoservis), neohrožuje životní prostředí. Dle je v projektové dokumentaci, která je pro stavební úřad potažmo pak i pro odvolací orgán závazným podkladem, uvedeno, že se jedná pouze o skladovou halu, bez jakékoliv výroby, četnost zajištění vozidel je maximálně 2 vozidla za den a v hale nebude trvale pracovat žádný zaměstnanec. Žádný správní orgán nemůže předjímat, že stavba bude užívána jinak a k jinému účelu než je v dokumentaci uvedeno. Žadatel předložil k řádnému posouzení stavby i hlukovou studii, ze které vyplývá, že provoz haly způsobuje maximální hlukovou zátěž 31 dB (A), kdy hygienický limit je 55 dB (denní) a 45 dB (noční) dle nařízení vlády o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Na pozemku odvolatele je při dodržení předpokládaného užívání stavby vypočtena zátěž 21 dB.*“
32. Ze shora konstatovaného obsahu prvoinstančního a napadeného rozhodnutí jednoznačně plyne, že se správní orgány obou stupňů vlivem budoucích „*imisi*“ ve vztahu k pozemku žalobce zabývaly. Učinily v tomto směru konkrétní skutková zjištění i konkrétní závěry. Žalobci tedy nic nebránilo v tom, aby konkrétně formulovanými námitkami vyvrátil správnost těchto závěrů. Aniž by tak však žalobce učinil, omezil se v žalobě pouze na holé tvrzení, že „*okolí pozemku žalobce bude devastováno závozy nákladních vozidel*“ a „*žalobce bude omezen v podobě pohybu a hluku osob obsluhujících skladovou halu a hlukem vozidel*“. Tato ničím nepodložená tvrzení žalobce za situace, kdy správní orgány výslovně odkazem na projektovou dokumentaci a další listiny upozornily v odůvodnění svých rozhodnutí žalobce na to, že jeho obavy nejsou důvodné, nejsou způsobitelné prokázat nezákonnost

napadeného rozhodnutí.

33. Pokud měl žalobce za to, že „realizací stavby se mohou projevit významné dopady na sousední pozemky, které nebyly v rámci přípravy projektové dokumentace řešeny nebo zohledněny“, bylo na něm, aby tyto dopady konkretizoval a prokázal. Pokud tak neučinil, nelze dospět k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
34. K další námitce žalobce je potřebné uvést, že se správní orgány zabývaly „souladem stavby s územně plánovací dokumentací a s cíli územního plánování“.
35. Prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí například na straně 11 uvedl: „Obec Ch. (část L.) nemá vydanou územně plánovací dokumentaci, kterou je Územní plán obce. Obec Ch. má vymezené Zastavěném území obce Ch., které bylo vydáno radou obce Ch. dne 30. 6. 2010 a nabylo účinnosti dne 22. 7. 2010. Pozemek, na kterém se má záměr uskutečnit je umístěn na okraji obce, na tento pozemek navazuje pole. Na sousedním pozemku parc. č. X je stavebním úřadem povolena manipulační plocha, která slouží jako odstavná plocha automobilů z přilehlého autoservisu. Obec Ch. nemá vydaný územní plán ani regulační plán, které by řešily druhy staveb v daných územích obce. Co se týká stavby oplocení, toto není předmětem tohoto rozhodnutí.“
36. Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 5 uvedl: „Obec Ch. nemá zpracován územní plán, pouze má pro své části vymezeno zastavěné území. Všechny pozemky dotčené stavbou se nachází v tomto zastavěném území. Neexistuje žádné omezení funkčního využití jednotlivých ploch. Stavba skladu je umístěna na hraničním pozemku vymezeného zastavěného území. Pohledově mimo centrum obce, cca 80 m od návsi, za stávající zástavbou. Odvolací orgán se ztotožňuje se stavebním úřadem, že stavba je v souladu s cíli a úkoly územního plánování, neznemožňuje zástavbu na sousedních pozemcích, je umístěna v místě kde je již provozována služba občanům (autoservis), neohrožuje životní prostředí. Dle je v projektové dokumentaci uvedeno, že se jedná pouze o skladovou halu, bez jakékoliv výroby, četnost zajištění vozidel je maximálně 2 vozidla za den a v hale nebude trvale pracovat žádný zaměstnanec. Žádný správní orgán nemůže předjímat, že stavba bude užívána jinak a k jinému účelu než je v dokumentaci uvedeno. Žadatel předložil k řádnému posouzení stavby i hlukovou studii, ze které vyplývá, že provoz haly způsobuje maximální hlukovou zátěž 31 dB (A), kdy hygienický limit je 55 dB (denní) a 45 dB (noční) dle nařízení vlády o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Na pozemku odvolatele je při dodržení předpokládaného užívání stavby vypočtena zátěž 21 dB.“
37. Žalobce v žalobě správnost závěrů správních orgánů nijak konkrétně nezpochybnil. Správní orgány upozornily žalobce na to, že nebude nijak přímo dotčen na svých právech. Ze závěrů správních orgánů vyplývá žalobcem tvrzené „minimální možné dotčení okolí“. Prostá tvrzení žalobce o „hazardování okolní zástavby a degradaci krajiny v možnosti smysluplného rekreačního využití území“ správnost skutkových zjištění správních orgánů, jejich závěrů a rozpor stavby a s jakou územně plánovací dokumentací a jakými cíli a úkoly územního plánování nedokládá, a to ve vztahu k pozemku žalobce ani obecně.
38. Pokud jde o otázku pohody bydlení, soud se zcela ztotožňuje se závěry, které učinil žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl: „Žalobce poukazuje na to, že stavební úřad nedostatečně šetřil pohodu bydlení, přičemž odkazuje na rozsudek nejvyššího správního soudu z roku 2005. Použití tohoto rozsudku není příliš přiléhavé. Tento rozsudek řeší dodatečné povolení změny stavby na provoz rámové pily verzus stavby určené k rekreaci a

užívané téměř k trvalému bydlení. Tudíž se jedná o dvě již existující stavby, kde lze posoudit „pohodu bydlení“. V odůvodnění rozsudku samotného je uvedeno, že „pohoda bydlení“ lze definovat buď subjektivně nebo objektivně, ale vždy se jedná o bydlení. Pohoda bydlení je vždy souhrn činitelů a vlivů, které se ale musí hodnotit vždy pro konkrétní situaci. V našem případě ale na pozemku odvolatele neexistuje žádná stavba, nelze posoudit vliv návrhu vůči ní, neboť není známo ani její zamýšlené umístění na pozemku o ploše 2720m² ani její užívání, kdy odvolatel ve svých námitkách uvádí rodinný dům k individuální rekreaci, což jsou dvě rozdílná funkční využití pro posouzení vlivu stavby. Vliv stavby na okolí resp. pohoda bydlení se posuzuje k současné zástavbě v obci. Dalším vlivem stavby na okolí se zabýval odvolací orgán v předcházejícím odstavci. Z hlediska zvýšeného množství hluku z důvodu zvýšení dopravy, musí odvolací orgán opět odkázat na dokumentaci stavby, kde je uvedeno, že ke skladu budou zajíždět maximálně dvě vozidla denně, toto nepovažuje odvolací orgán za markantní zvýšení dopravy v obci.“

39. Dlužno znovu zopakovat, že ani pohodu bydlení nebylo možné posuzovat s ohledem hypotetickou stavbu „rodinného domu určenou pro individuální rekreaci“, a dlužno zdůraznit, že se žalovaný pohodou bydlení ve vztahu k pozemku žalobce zabýval. Žalobci opět nic nebránilo v tom, aby závěry žalovaného konkrétně formulovanými námitkami vyvrátil a svá tvrzení doložil. Obecná tvrzení žalobce, resp. prostý nesouhlas žalobce se závěry žalovaného, způsobilé prokázat nezákonnost napadeného rozhodnutí nejsou.
40. Pokud jde o žalobcem tvrzenou podobu současného užívání pozemků stavebníkem, tato skutečně nevypovídá nic o tom, zda byly či nebyly splněny podmínky pro vydání územního rozhodnutí. Správní orgány k takovým námitkám nebyly povinny ani oprávněny přihlížet. Ustanovení § 94q stavebního zákona se vztahuje na společné územní a stavební řízení s posouzením vlivů na životní prostředí. Žalobce neuvedl žádnou skutečnost, ze které by mělo vyplývat, že správní orgány měly postupovat podle tohoto ustanovení, resp. že se jednalo o společné územní a stavební řízení s posouzením vlivů na životní prostředí.
41. Pokud jde o zbylé námitky žalobce, ani tyto nelze shledat důvodnými již z toho důvodu, že žalobce neuvedl, jak by se jím tvrzená pochybení měla projevit v přímém dotčení jeho vlastnického práva. Jak ve výroku prvoinstančního rozhodnutí tak jeho odůvodnění byla stavba odkazem na obsah projektové dokumentace popsána, včetně vymezení dotčených pozemků, na nichž má být umístěna. Posouzeny byly i vlivy územního záměru či stavby ve vztahu k pozemku žalobce. Žalobci tudíž vůbec nic nebránilo v tom, aby proti územnímu záměru či stavbě vznášel konkrétně formulované námitky na ochranu svého vlastnického práva. Žalobcem tvrzená „formální pochybení“ přímé dotčení práv žalobce nedokládají. Nedokládají tedy ani nezákonnost napadeného rozhodnutí.

VII.

Rozhodnutí soudu

42. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VIII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

43. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

IX.

Náklady řízení

44. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
45. Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil žádné z osob zúčastněných na řízení žádnou povinnost, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 11. březen 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu